

EMMA CLINE

KIZLAR

Çeviren

İrem Sağlamer

Kızlar tamamen hayal ürünüdür. İsimler, karakterler, mekânlar ve olaylar ya yazarın imgeleminin bir ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler ve yaşayan ya da ölmüş kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüftür.

Kahkahalar yüzünden o tarafa baktım, kızlar yüzünden de bakmaya devam ettim.

Önce saçlarını fark ettim, uzun ve dağınık. Ardından güneşte parlayan takılarını. Üçü de yüz hatlarını net bir şekilde göremeyeceğim kadar uzaktaydı ama bunun bir önemi yoktu – parktaki herkesten farklı olduklarını biliyordum. Belli belirsiz bir sıra oluşturmuş, açık mangaldan sosis ve hamburger almak için bekleyen aileler. Erkek arkadaşlarının yanına koşturan ekose gömleklili kadınlar, araziye yayılmış vahşi görünümlü tavuklara okalıptüs filizleri atan çocuklar. Bu uzun saçlı kızlar çevrelerinde olup biten her şeyin üzerinde, üzücü ve ayrı bir şekilde süzülüyor gibiydiler. Sürgündeki kraliyet aileleri gibi.

Utanmaz, bariz bakışlarla kızları göz hapsine aldım: bakıp beni fark etmeleri mümkün görünmüyordu. Hamburgerim kucağımda unutulmuştu, rüzgâr nehirden gelen pis golyan balığı kokularını taşıyordu. Kızları hemen inceleyip not verdiğim, ne kadar yetersiz kaldığımın sürekli çetelesini tuttuğum bir yaşıyordım; en güzellerinin siyah saçlısı olduğunu anında gördüm. Daha yüzlerini seçmeden önce bile bunu tahmin etmiştim. Kızda sanki başka bir dünyadanmış havası vardı; kirli, bol elbisesi kıcını zar zor örtüyordu. Yanında bir kızıl saçlı, bir de aynı yırtık pırtık paçavraya bürünmüş daha büyük bir kız vardı. Bir gölden çıkartılmışlar gibiydi sanki. Bütün o ucuz

yüzükleri ikinci sıra parmak boğumu. Rahatsız edici bir eşikle, aynı anda güzellik ve çirkinlikle oynaşıyorlardı ve bir farkına varma dalgası parkta onları izliyordu. Adlandıramadıkları bir duyguyla çevrelerine bakıp çocuklarını arayan kadınlar. Erkek arkadaşlarının ellerine uzanan kadınlar. Güneş ağaçların arasından süzülüyordu, her zamanki gibi –uyuşuk söğütler, piknik örtülerinin üzerinden esen sıcak rüzgâr– ama kızların sıradan dünyada açtığı patika günün alışılmışlığını bozuyordu. Suları yaran köpekbalıkları gibi kaygan ve pervasız.

BİRİNCİ KISIM

Ford'un dar yolda yukarı doğru ilerlemesiyle başlıyor, hanımellerinin hoş vızıltısı ağustos havasını yoğunlaştırıyor. Arka koltuktaki kızlar el ele, arabanın camları gecenin içeri akması için açık. Radyo, sürücü aniden sinirlenip kapatıverene kadar çalıyor.

Hâlâ Noel ışıklarıyla süslü bahçe kapısından geçiyorlar. İlk karşılaşma bekçi kulübesinin dilsiz suskunluğuyla; bekçi kanepede akşam şekerlemesinde, çıplak ayakları ekmek somunları gibi yan yana. Kız arkadaşı banyoda, göz makyajının puslu hilallerini siliyor.

Sonra, konuk yatak odasında kitap okuyan kadını korkutukları büyük ev. Komodinde sallanan su dolu bardak, kadının külotunun ıslanan pamuklu kumaşı. Beş yaşındaki oğlu yanında, uykuyla savaşmak için anlaşılmaz saçmalıklar mırıldanan.

Herkesi oturma odasında topluyorlar. Korku içindeki insanların hayatlarının hoş tekdüzeliğini anladığı o an –sabahın portakal suyundan alınan yudum, bisikletle girilen viraj– çoktan geçti. Yüzleri bir panjurun açılması gibi değişiyor; gözlerin ardında açılan kilit.

O geceyi o kadar çok düşündüm ki. Karanlık dağ yolu, kasvetli deniz. Gecenin çimlerine düşen bir kadın. Ve yıllar geçtikçe ayrıntular silikleşmiş, bir iki kabuk değiştirmiş olsa da, gece

yarısına doğru kilidin zorlanarak açıldığını duyduğumda aklıma ilk gelen şey bu oldu.

Kapıdaki yabancı.

Sesin, kaynağını ortaya çıkarmasını bekledim. Bir çöp kutusunu kaldırıma çarpan komşunun oğlu. Çalılıkların arasından fırlayan bir geyik. Evin diğer tarafından gelen bütün bu şangırtının bundan ibaret olabileceğini düşünüyor, etrafın gündüz yine ne kadar zararsız, ne kadar sakin ve tehlikeden uzak görüneceğini hayal etmeye çalışıyordum.

Ama gürültü devam edip tümüyle gerçek hayata karıştı. Şimdi öbür odada kahkahalar vardı. Sesler. Buzdolabının basınçlı *fışirtisi*. Açıklamalar arıyor ama en kötü düşünceyi aklımdan çıkaramıyordum. Onca şeyden sonra, böyle bitecekti. Bir başkasının evinde, bir başkasının hayatının gerçekleri ve alışkanlıklarının arasında sıkışıp kalmak. Varislerle dolu çıplak bacaklarım – bana geldiklerinde ne kadar zayıf görünecektim, köşelerde çırpınan orta yaşlı bir kadın.

Yatağımda uzanıyordum, kapalı kapıya bakarken nefeslerim sığ. Saldırganları beklerken hayal ettiğim korkunç şeyler insan biçimini aldı ve odayı doldurdu – kahramanlıklar olmayacağını anladım. Sadece ağır dehşet, çekilmesi gereken fiziksel acı. Kaçmaya çalışmayacaktım.

Ancak kızı duyduktan sonra yataktan çıktım. Kızın sesi yüksek ve masumdu. Yine de bu rahatlatıcı olmamalıydı – Suzanne ve diğerleri de kızdı ama bunun kimseye yararı olmamıştı.

Ödünç verilmiş bir evde kalıyordum. Pencerenin önünde koyu renkli sık deniz selvileri, tuzlu havanın keskin kokusu. Çocukluğumdaki gibi basit bir şekilde yemek yiyordum – peynirle kaplı bir spagetti dağı. Gazozun boğazımı gıcıklayan bomboş kabarcıkları. Dan'in bitkilerini haftada bir suluyor, her birini küvete taşıyor, musluğu açıp toprak iyice ıslanana

kadar saksıyı altında tutuyordum. Bir iki defa küvette ölü yapraklarla beraber duş almıştım.

Büyükannemin filmlerinden arta kalan mirası –filmde satlerce şahince gülümsemesi, düzgün bukleleri– on yıl önce tükettim. Yatılı yardımcı olarak çalışarak diğer insanların varoluşlarının arasındaki boşluklarla ilgilendim. Cinsiyetsiz kıyafetler içinde kibar bir görünmezlik geliştiren yüzüm, bir bahçe süsünün hoş, belirsiz ifadesiyle bulanıklaştı. Hoş kısmı önemliydi, sihirli görünmezlik numarası ancak şeylerin doğru düzenini kuruyormuş gibi görüldüğünde mümkündü. Sanki benim de istediğim bir şeymiş gibi. Farklı görevlerim oluyordu. Özel ihtiyaçları olan, prizlerden ve trafik ışıklarından korkan bir çocuk. Ben bir fincan tabağı dolusu hapı, şekerlemelere benzeyen açık pembe kapsülleri sayarken sohbet programları izleyen yaşlı kadın.

Son işim bitince, yenisi de çıkmayınca Dan sanki ben ona iyilik yapıyormuşum gibi tatil evini teklif etti – eski bir dostun düşünceli bir hareketi. Tavan penceresi odaları bir akvaryumun puslu karanlığıyla dolduruyor, ahşap doğramalar nenden şişip kabarıyordu. Sanki ev soluk alıp veriyordu.

Plaj pek rağbet görmüyordu. Fazla soğuk, istiridye yok. Kasabanın içinden geçen tek yolun iki yanı geniş arazilere yerleştirilmiş karavanlarla kaplıydı – rüzgârda takırdayan fırladıklar, rengi atmış şamandıralar ve cankurtaran simitleriyle dolu verandalar, mütevazı insanların süsleri. Bazen ev sahibimin tüylü ve keskin kokulu marihuanasından biraz tütürüyor, sonra da kasabadaki dükkâna yürüyordum. Tamamlayabileceğim bir görev, bulaşık yıkamak kadar tanımlı. Ya temiz ya da kirliydi ve bu ikilikleri, bir günü canlandırmalarını memnuniyetle karşılıyordum.

Dışarıda pek insan görmüyordum. Kasabada tek tük kalan gençler de korkunç kırsal yöntemlerle kendilerini öldürüyor gibiydi – sabahın ikisinde kamyonetlerinin çarpıştığını, garajdaki

karavanda karbonmonoksit zehirlenmesiyle biten gece yatısını, ölen bir oyun kurucuyu duymuştum. Bunun taşra yaşamından, zamanın fazlalığından, can sıkıntısından ve dinlence araçlarından kaynaklanan bir sorun mu yoksa California'ya özgü bir şey, riske girmeyi ve sinemasal numaraları teşvik eden bir ışık damarı mı olduğunu bilmiyordum.

Okyanusa hiç girmedim. Kafedeki bir garson kız bana burasının beyaz köpekbalıklarının üreme alanı olduğunu söyledi.

Çöp kutusunda yakalanmış rakunlar gibi mutfağın parlak ışıklarından başlarını kaldırıp baktılar. Kız çılgık attı. Oğlan sırık gibi uzun boyuyla dikildi. Sadece ikisiydi. Kalbim küt küt çarpıyordu ama çok gençtiler – tatil evlerine gizlice giren yöre sakinleri, diye düşündüm. Ölmeyecektim.

“Ne oluyor be?” Oğlan bira şişesini bıraktı, kız onun yanına sokuldu. Oğlan yirmi yaşlarında görünüyordu, kargo şort giymişti. Dizaltı beyaz çoraplar, ince telli sakalların altında pembemsi akneler. Ama kız ufacak bir şeydi. On beş, on altı, solgun bacakları mavimsi.

Elimden geldiğince ciddiyetimi toplamaya çalışırken tişörtümü kalçalarımaya doğru çekiştirdim. Polis çağıracağımı söylediğimde oğlan homurdandı.

“Haydi.” Kızı iyice kendine çekti. “Çağır polisleri. Ya da dur.” Cep telefonunu çıkardı. “Siktir et, onları ben arayacağım.”

Göğsüme yayılan korku dalgası ansızın dağıldı.

“Julian?”

Gülmek istedim – onu en son on üç yaşında, sıska ve biçimsiz hâliyle görmüştüm. Dan'le Allison'ın tek oğlu. Üzerine titrenen, Birleşik Devletler'in batısındaki bütün çello yarışmalarına götürülen. Perşembeleri Çince öğretmeni, esmer eklemek ve sakızlı vitaminler, başarısızlığa karşı ebeveyn önlemleri. Hepsi de fos çıkmış, Julian sonunda Long Beach ya da Irvine'deki CSU'yu* boylamıştı. Hatırladığım kadarıyla orada da

* California State University (California Eyalet Üniversitesi). –çn

sorun çıkmıştı. Kovulma ya da bunun daha hafif bir biçimi, iki yıllık yüksekokulda bir yıl önerisi. Julian araba radyolarından, bilmediği yiyeceklerden korkan çekingen, aşırı hassas bir çocuktü. Şimdi keskin hatları, gömleğinin altında dövmelelerinin izleri vardı. Beni hatırlamadı, zaten neden hatırlasın ki? Ben onun erotik ilgi alanının dışında bir kadındım.

“Birkaç hafta burada kalacağım,” dedim, çıplak bacaklarımın farkındaydım ve melodramdan, polis lafı geçmesinden utanıyordum. “Ben babanın arkadaşım.”

Beni bir yere yerleştirmek, bir anlam yüklemek için gösterdiği çabayı görebiliyordum.

“Evie,” dedim.

Hâlâ bir şey yok.

“Berkeley’deki o apartmanda oturuyordum hani? Senin çello öğretmenin evinin yanında?” Dan ve Julian bazen derslerden sonra bana gelirdi. İştahla sütünü içen, masamın bacaklarını robot tekmeleriyle çizen Julian.

“Ah, siktir,” dedi Julian. “Evet ya.” Beni sahiden hatırladı mı yoksa ben yeterince sakinleştirici ayrıntı mı vermişim, anlayamadım.

Kız Julian’a döndü, yüzü bir kaşık kadar bomboştu.

“Sorun yok, bebeğim,” diyerek kızı alnından öptü Julian – kibarlığı beklenmedikti.

Julian bana gülümsedi ve sarhoş ya da sadece esrardan kafasının dumanlı olduğunu fark ettim. Yüz hatları bulanıktı, cildinde sağlıksız bir nemlilik vardı ama üst sınıf terbiyesi ana dil gibi etkisini gösterdi.

“Bu Sasha,” dedi kızı dürterek.

“Selam,” diye mırıldandı kız, endişeli. Yeniyetme kızların o budala tarafını unutmuşum: sevilme arzusu yüzünde o kadar apaçık parlıyordu ki utandım.

“Ve Sasha,” dedi Julian, “bu da...”

Julian’ın gözleri bana odaklanmakta zorlanıyordu.

“Evie,” diye anımsattım ona.

“Doğru,” dedi, “Evie. Vay be.”

Birasından içti, kehribar rengi şişe ışıkların parlaklığını yansıtıyordu. Gözlerini benden kaçırdı. Mobilyalara, kitaplıkların içindekilere bakıyordu, sanki burası benim evimmiş, o da bir yabancıymış gibi. “Tanrım, evi soymaya geldiğimizi falan düşünmüş olmalısın.”

“Kasabadan olduğunuzu düşünmüştüm.”

“Eskiden buraya hırsız girmişti,” dedi Julian. “Ben çocukken. Burada değildik. Sadece dalış elbiselerimizle buzdolabındaki istiridyeleri çalmışlardı.” Birasından bir yudum daha aldı.

Sasha'nın gözleri Julian'daydı. Üzerinde soğuk sahil için hiç de uygun olmayan, bacakları kesilip şort yapılmış bir pantolon eskisi ve muhtemelen oğlana ait büyük boy bir eşofman üstü vardı. Eşofmanın kollarının uçları eprimişti ve ıslak görünüyordu. Makyajı berbattı ama sanırım daha çok bir simgeydi. Ona baktığımda huzursuz olduğunu görebiliyordum. Tedirginliğini anlıyordum. Onun yaşındayken nasıl hareket edeceğimi, çok mu hızlı yürüdüğümü, başkalarının içimdeki gerginliği ve rahatsızlığı görüp görmediğini bilemezdim. Sanki herkes sürekli performansımı ölçüyor ve yetersiz buluyordu. Sasha'nın çok genç olduğu aklıma geldi. Burada Julian'la beraber olmak için çok gençti. Ne düşündüğümü biliyor gibi görünüyor, bana şaşırtıcı bir meydan okumayla bakıyordu.

“Baban burada olduğumu söylemediği için üzgünüm,” dedim. “Büyük yatağı istersen ben diğer odada yatabilirim. Ya da yalnız kalmak isterseniz başka bir şey düşünürüm...”

“Yok ya,” dedi Julian. “Sasha'yla ben her yerde yatabiliriz, öyle değil mi, bebeğim? Zaten sadece buradan geçiyorduk. Kuzeye gidiyoruz. Ot kaçamağı. L.A.'den Humboldt'a gidiyorum, ayda en az bir kere.”

Julian'ın etkileneceğimi düşündüğünü anladım.

“Satmak için falan değil,” diye devam etti Julian çark ederek. “Sadece taşıma. Bütün gereken şey bir çift su geçirmez sırt çantası ve polis telsizi.”